

O úkony nežádala tedy žalobce dovolatelka, nýbrž společnost, neboť, jak bylo vyloženo, nejednala žalovaná ve vlastním jméně, nýbrž jako zákonný zástupce společnosti, a jen kdyby byla vystupovala také vlastním jménem, ručila by podle § 175 not. řádu za zažalovaný poplatek solidárně se společností. Z ustanovení tohoto místa zákona nelze nijak vyčísti, že i zástupci stran jsou jako takoví zavázáni za notářské poplatky. Kde zákonodárce chtěl, by i zástupci strany byli zavázáni za povinnosti stran, výslovně to nařídil, jako na příklad v § 71 popl. zákona.

### Čís. 10105.

**Proti souhlasným usnesením nižších soudů, jimiž nařízen výkon exekuce povolené rakouským soudem, jest dovolací rekurs nepřipustným.**

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, R II 317/30).

Soud první stolice nařídil výkon exekuce povolené rakouským soudem. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

### Důvody:

Usnesením ze dne 16. května 1930 byl prvním soudem nařízen výkon exekuce povolené usnesením okresního soudu Innere Stadt ve Vídni ze dne 25. dubna 1930. Povinná strana podala rekurs proti povolení exekuce a proti výkonu exekuce, rekursní soud však rekursu z věcných důvodů nevyhověl. Jde tedy v podstatě o rozhodnutí soudu druhé stolice, jímž bylo potvrzeno napadené usnesení prvního soudu, třebaž to rekursní soud zvlášť nevyslovil, nýbrž rekurs, pokládaje jej v jistém směru za nepřipustný, jednak odmítl, jednak mu nevyhověl. Jest tudíž dovolací rekurs podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř. nepřipustný a bylo jej proto odmítnouti, při čemž se podotýká, že § 83 ex. ř. v tomto případě podle vládního nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. neplatí.

### Čís. 10106.

**Zaplacením zákonné úhrady nemocenskou pojišťovnou veřejné nemocnici (§§ 149, 150 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.), jest nárok veřejné nemocnice na náhradu ošetrovacích nákladů pojištěnce vypořádán, takže nemocnice nemá nárok ani proti třetím osobám.**

(Rozh. ze dne 4. září 1930, R I 339/30).

Josef Z., člen nemocenské pojišťovny, byl poraněn automobilem, řízeným C-em a náležejícím R-ovi. Josef Z. byl téměř půl roku v ošetřování žalující veřejné nemocnice, jež obdržela od okresní nemocenské

pojišťovny náhradu za ošetřování po 28 dnů. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující nemocnice na C-ovi a R-ovi zaplacení léčebných útrat Josefa Z., pokud převyšovaly útraty nahrazené jí okresní nemocenskou pojišťovnou. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. D ů v o d y : Josef Z. byl členem okresní nemocenské pojišťovny v K., jež za něho zaplatila ošetřovné za 28 dnů ve výši 560 Kč. Správa všeobecné nemocnice má právní nárok proti členu, který jest pojištěn u pojišťovny a jest ošetřován v nemocnici, ohledně ošetřovného jen proti nemocenské pojišťovně, z čehož vyplývá, že ošetřovné může žádati jen od nemocenské pojišťovny. Žalobkyně může žádati náhradu ošetřovného od páté neděle počínajíc jen od nemocenské pojišťovny. Proti poškozenému Josefu Z-ovi nemá žalobkyně nárok na náhradu útrat za opatrovacích, taktéž nemá nárok proti žalovaným. [Nález ze dne 28. září 1906 čís. 10186 Budwinski 4638 a)]. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y : Žalobkyně požaduje žalobou náhradu 2786 Kč 30 h s přísl. od žalovaných proto, že automobil druhého žalovaného řízený prvním žalovaným těžce poranil Z-a, poraněný byl dopraven do všeobecné nemocnice v K., tato byla povinna poraněného přijmouti a podle nejnížší třídy tarifu až do uzdravení ošetřovati, žalobkyni byly zaplacený okresní pojišťovnou za nemocenské ošetření poraněného Z-a za 28 dní 560 Kč a za dalších 149 dní, za den 1 Kč 30 h, tudíž 193 Kč 70 h, takže z původních nákladů ošetřovacích 2980 Kč zbývá po odečtení zaplacených okresní pojišťovně 753 Kč 70 h peníz 2786 Kč 30 h. Tento peníz jsou oba žalovaní podle tvrzení žaloby povinni zaplatiti podle ustanovení zákona o ručení automobilů ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. § 1325 obč. zák., který se stal ustanovením § 1 automobilového zákona součástí tohoto zákona, ustanovuje, že ten, kdo poranil, má nahraditi útraty léčení poraněného. Odvolání jest přiznati oprávněnost; § 1325 obč. zák. přiznává jen nárok na ušlý výdělek a na bolestné jen poraněnému, kdežto ohledně léčebných nákladů poraněného jest řečeno zcela všeobecně, že ten, kdo někoho poraní na těle, hradí je bez rozdílu, zda byly zaplacený poraněným, či někým třetím za něho. Nehledíc k tomu, jest nárok žalobkyně na náhradu odůvodněn také podle § 1295 obč. zák., poněvadž žalobkyně jest povinna poraněného přijmouti a ošetřovati podle nejnížší třídy tarifu až do vyléčení, takže byla nucena platiti útraty léčebné pokud nebyly vyrovnány okresní nemocenskou pojišťovnou, u níž jest poraněný pojištěn, ježto proti poraněnému samému nemá podle zákona o nemocenském pojištění nárok na léčebné útraty a povinnost okresní nemocenské pojišťovny k zaplacení nemocničních útrat jest zákonem ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. a zákonem ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. přesně stanovena. Ježto žalobkyně nemá ani proti poraněnému, ani proti nemocenské pojišťovně v K. nárok na náhradu 2786 Kč 30 h a žalovaná strana, jejíž zavinění se předpokládá, jest zodpovědna za nehodu a za následky z toho povstalé, jest povinna nahraditi žalobkyni škodu vzešlou z léčení poraněného.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě ke zrušovacímu důvodu, rozhodl o odvolání žalované.

### Důvody:

Předeslati jest, že v tomto sporu jest rozhodnouti jen o tom, zda žalobkyni přísluší náhrada za léčení a ošetřování Josefa Z., pojištěnce okresní nemocenské pojišťovny, pokud náklady nebyly uhrazeny touto pojišťovnou, proti žalovaným podle 30. hlavy občanského zákona, nikoliv o tom, zda a jaký má žalobkyně nárok na základě správních předpisů, najmě zákona o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928 č. 184 sb. z. a n., neboť řešiti tuto otázku není dovolaný soud příslušný. Má-li se shora uvedená otázka řešiti, jest se ovšem zabývati s ustanoveními citovaného zákona o sociálním pojištění. Podle tohoto zákona (§ 95) jest nemocenská pojišťovna povinna poskytovat pojištěnci zdarma lékařskou pomoc, jakož i potřebná léčiva a jiné terapeutické pomůcky (nemocenské ošetřování). Nemocenské ošetřování poskytuje se od počátku nemoce, dokud nemoc trvá. Přestane-li nemocný konati práce nebo služby povinně pojištěné, poskytuje se nemocenské ošetřování nejdéle jeden rok ode dne, kdy přestal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné. Nárok na nemocenské ošetřování přísluší, pokud trvá nárok na nemocenské. Podle § 97 počíná nárok na pomoc v nemoci [§ 95 (I)] zásadně dnem, kdy nemoc byla nemocenské pojišťovně hlášena. Podle § 141 jest nemocenská pojišťovna povinna zajistiti, by se dostalo lékařské pomoci osobám, jež na ni mají proti nemocenské pojišťovně nárok. Podle § 145 může nemocenská pojišťovna místo dávek podle § 95, I a II čís. 1, 2 poskytnouti na své útraty léčení a ošetřování v nemocnici. Podle § 149 jest pojišťovna povinna, je-li nemocný pojištěnec ošetřován ve veřejné nemocnici a jsou-li tu podmínky § 95, nahraditi nemocnici jen náklady na léčení a ošetřování podle poslední třídy až do čtyř týdnů. Trvá-li ošetřování pojištěnce déle než čtyři týdny, náleží nemocenské až do uplynutí lhůty § 95 I čís. 2 příslušníkům jeho rodiny. Nemá-li jich ošetřovaný pojištěnec, náleží nemocenské po touž dobu jednou polovicí pojištěnci samému, jednou polovinou veřejné nemocnici. Z právě uvedených ustanovení plyne, že Josef Z., pojištěnec okresní nemocenské pojišťovny, měl po dobu svého příslušenství k pojišťovně nárok na bezplatné léčení a ošetřování, že okresní nemocenská pojišťovna byla povinna hraditi náklady s tím spojené, tedy i náklady léčení a ošetřování Josefa T-a, jenž jest nesporně jejím příslušníkem a byl s jejím srozuměním přijat do veřejné nemocnice v K., že veřejná nemocnice (žalobkyně) ze zákona byla povinna Josefa Z-a léčiti a ošetřovati a že má nárok na náhradu s tím spojených nákladů proti nemocenské pojišťovně, ovšem podle zákona, to jest v rozsahu v zákoně ustanoveném. Z těchto ustanovení plyne dále, že nárok veřejné nemocnice jest zaplacením této zákonné úhrady (§§ 149, 150 cit. zák.) nemocenskou pojišťovnou vypořádán, takže ani proti třetím osobám

nemá další nároky. Na tom nic nemění, že tato náhrada, jmenovitě pokud jde o pobyt v nemocnici po uplynutí čtyř týdnů, jest snad malá a neodpovídá skutečnému nákladu, jdeť tu právě o finanční výsadu, která měla zákonem býti poskytnuta nemocenským pojišťovnám. S názorem tuto vysloveným kryje se úplně ustanovení §§ 245 a 246 cit. zák., podle něhož nároky, které přísluší pojištěncům proti třetím osobám z téhož důvodu, z něhož jim vznikl nárok podle tohoto zákona, nejsou tímto zákonem dotčeny a že, poskytla-li nemocenská pojišťovna za nemoci pojistnou dávku, pro kterou má pojištěnec zákonný nárok na náhradu škody proti osobě třetí, přejde tento pojištěncův náhradní nárok až do výše poskytnuté dávky na nemocenskou pojišťovnu, jež pak jest oprávněna vymáhati na třetí osobě náhradu, která na ni přešla. Není sporu o tom, že žalobkyně, jež jest veřejnou nemocnicí, dostala od nemocenské pojišťovny úhradu za léčení a ošetřování Josefa Z-a. Zda tato náhrada odpovídá sazbě určené zákonem nebo jinými předpisy, jest pro tento spor bezvýznamné. Žalobkyně jest se svými nároky odkázána na nemocenskou pojišťovnu a nemůže činiti další nároky, neposkytnuvši Josefu Z-ovi léčení a ošetřování proto, by na místě žalovaných plnila závazek jim uložený, ani proto, by nabyla práva, jež příslušelo zraněnému Josefu Z-ovi proti žalovaným, nýbrž činila tak jen proto, že podle zákona o nemocenském pojištění byla k tomu povinna. Nemůže tedy právem tvrditi, že byla na svých právech nebo na svém majetku poškozena, tím méně, že zaplatila léčebné a ošetřovací náklady, any byly zapraveny nemocenskou pojišťovnou podle zákonné sazby. Nemůže žádati ani případný rozdíl mezi sazbou a skutečným nákladem, rovněž jako na př. nemůže žádati lékař léčebního fondu, jenž byl odměněn léčebním fondem podle zákonné sazby, by mu osoba třetí, členu léčebního fondu k náhradě škody povinná, doplácela až do výše obvyklého lékařského honoráře. Žalobkyně nemůže právem uplatňovati ani nároky na náhradu proti žalovaným odvozované od Josefa Z-a neb od nemocenské pojišťovny, poněvadž se, jak nesporno, se žalovanými úplně vyrovnali a žádného nároku již nemají. Žalobní nárok nemá opory ani v ustanovení § 1295 obč. zák. ani v jiném zákonném ustanovení a správně proto první soud se neobíral otázkou zavinění (správně předpokladů §§ 1, 2 zák. aut.) a výše léčebních a ošetřovacích nákladů.

### Čís. 10107.

**Zápis do seznamu advokátů podle § 6 adv. řádu.**

Na místo sborových soudů »království a zemí na říšské radě zastoupených«, nastoupily státním převratem sborové soudy československé.

**Zákon ze dne 23. července 1919, čís. 449 sb. z. a n., vztahuje se vůbec na všechny převratovým zákonem ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n., v platnosti zachované zákony, nikoliv jen na ty z nich, jež hájí existenci, integritu a bezpečnost státu nebo jeho zřízení.**

(Rozh. ze dne 4. září 1930, R I 530/30.)